

HEIN DE KIKKER

Er was eens een kikker. Die heette Hein en hij had zulke geweldig sterke achterpoten dat hij veel verder kon springen dan alle andere kikkers. Hein leefde in de vijver van een tuin, maar daar was het erg eenzaam want er woonde niemand anders in het water, zelfs geen rooie vlooien. Op een dag toen Hein door het gras sprong, zag hij ineens een andere vijver. Het was een kleintje, maar hij zat vol leven en beweging.

Daar zwemmen er een hoop rond. Daar is het gezellig, dacht de kikker. Hij nam de allergrootste sprong

van zijn leven, zjoem (want de vijver lag héél hoog) en kwam er met een plons middenin terecht.

Maar het was geen vijver. Het was een vissenkom die op de vensterbank voor het open raam stond.

‘Hé, wat moet dat?’ riepen de stekelbaarzen en de kikkervisjes en de guppen en de ene goudvis. ‘t Is hier al vol genoeg. Maak dat je wegkomt!’

‘O... neem me niet kwalijk hoor,’ riep Hein verschrikt met zijn hese kwaakstem. Hij klom over de rand, maar het glas was zo

glibberig dat hij eraf gleed en naar beneden viel. In de kamer, plets op de houten vloer.

‘Hé, da’s verkeerd,’ bromde de kikker. Hij keek beduusd rond. ‘Wacht eens, eerst daarop!’ Hein sprong omhoog en belandde rinkel-dekinkel in het theeservies. De melkkan viel om, maar dat kon hem niets schelen en hij sprong van de gladde schoteltjes op de grond.

Zjoem - plof op het kleed. En zjoem - plof op het midden van het kleed, en zjoem... ervanaf, maar daar kwam hij boven op het speelgoedkarretje van Bobbie terecht, zodat het rebbele-rebbele-rebbele met kikker en al over de houten vloer reed, boem tegen de muur.

‘Kwáák!’ riep Hein. ‘Een botsing. Ik moet hiervandaan!’

Hij sprong heel hoog, boven op de lampenkap, maar hij was zo’n dikke kikker. Veel te zwaar voor de lamp.

Het ding viel om.

Dendere-kletter-pats!

Zjoem-plof, zjoem-plof, zjoem-plof. Hein vluchtte weg over het kleed en kwam zjoem-klets op de houten vloer terecht aan de andere kant van de kamer. Hij hijgde van de schrik en het gesprng. ‘Ik moet hier weg, ik moet hier weg, ik moet hier weg! Wacht eens, ik spring dáárbovenop en dan naar buiten.’

Zjoemmm... Waar kwam hij terecht?

‘Poioioing!’ op de piano. Zjoem-ping op de fa. Pang op de si. Pong op de re, op de sol, op de fis, op de bes, op de hoogste c... Daar vloog de deur van de kamer open.

'Bobbie!' riep een boze stem.
Maar Bobbie zat helemaal niet aan de piano. Bobbie was niet eens in de kamer. Het was Hein, die nu een geweldige sprong nam, van de piano door het raam. Zjoem... Maar het was niet het raam waardoor hij naar binnen was gekomen. Het was een ander raam en het zat dicht... Klats, daar vloog Hein tegen het glas en viel versuft op de vensterbank.

'Een kikker!!' gilte de stem en de deur sloeg weer dicht.
'Ooo!' steunde Hein. 'Au, mijn kop!' Hij bleef nog even zitten hijgen. 'Au, dit is geen goed raam. Dat andere moet ik hebben, dáár!' Hij sprong, zjoem, van de vensterbank, plof, op de grond.
Maar op hetzelfde ogenblik vloog de deur weer open. De vader kwam binnen, de moeder kwam binnen, het meisje kwam binnen, de hulp en Bobbie.

'Huu!' gilte er een.
'Pak hem!' riep een ander.
Zjoem-plets. Zjoem-plats.
Zjoem-plof, zenuwachtig sprong de kikker op het kleed, op de houten vloer, op de deurmat.
'Pak hem, toe dan Bobbie!' riep de vader.
'Gooi een doek over hem heen!' riep de moeder.
'Een emmer!' gilte het meisje.
'De bezem!' krijste de hulp.
Pats! Bobbies hand sloeg vlak naast de kikker. Zjoem!

De kikker sprong boven op de tafel. Klets! Bobbies hand sloeg op het tafelblad. Zjoem! De kikker sprong... rinkeldeking!

'Het servies!' gilte de moeder.
Zjoem-kledder in de melkplas op de vloer.
Whoesj ging de bezem.
Zjoem sprong Hein.
'O help!' hijgde hij. 'O help!'
Zjoem-plof op het kleed.
Zjoem-plof. Zjoem...
Waar zat hij nu?
Iedereen bleef doodstil.
'Op de divan!' krijste de moeder. 'Ajasses, in de kussens!'

Blof! Bobbies hand sloeg toe.
Zjoem... sprong Hein, over de leuning van de divan.
'Mis, sufferd!' riep de vader. En een vreselijk gekrakeel van alle mensen brak los. Maar het klonk de kikker zo vreemd hol in de oren.
'Waar zit-ie nou?' galmde het. 'Kruip onder de divan! Je had hem moeten pakken! Je had de emmer eroverheen moeten gooien! De

stofdoek! Is-ie weg? Je kijkt met je neus! Achter het gordijn?' Alle stemmen galden door elkaar in Heins oren terwijl hij in het stik-kedonker lag. In het stik-kedonker, want Hein was in een grote stenen kruik terechtgekomen die vergeten achter de divan stond. 'Hier zit ik wel veilig,' hijgde de kikker terwijl hij luisterde naar de langzaam wegstervende galmstemmen in de kamer. 'Hier vinden ze me nooit...'

Daar had hij gelijk in. Niemand dacht aan de kruik, niemand keek erin. Maar toen de deur weer was dichtgeslagen en het een uur lang stil was gebleven, begon Hein zich vreselijk eenzaam te voelen.

‘Oow... oew... hoe kom ik hier ooit uit?’ zuchtte hij. ‘Ooo... oew... geen water en geen licht is hier.’ Hij keek naar boven waar hoog door de nauwe opening alleen een vaag schijnsel te zien was.

Toen probeerde Hein tegen de wand op te kruipen, maar zijn poten glibberden langs het gladde steen. Hij probeerde te springen Zjoem-plets. Zjoem-plets. Zjoem-glibberde-plets-klats. De opening was te smal. Hij probeerde het nog eens, maar het lukte niet en hij begon droevig te kwaken.

*‘Kwek-kwek-kwek,
wat ’n akelige plek,
geen gras, geen plas, geen sprong, geen duik
voor altijd in een duistere kruik.’*

Maar opeens ging de deur weer open en de kikker hield zich doodstil. De hulp kwam binnen. Ze begon te stoffen, te vegen, te bezemen en te boenen. Klop-klap, flipper-flop over de stoelen, de tafels, de piano, de vensterbank, maar opeens, klats, daar sloeg de bezem tegen de vissenkomp, en pang, daar zat een grote barst in het glas.

Klokklokklokklok! Met een straal liep het water eruit.

‘Oooo!’ schrok de hulp. ‘Wat moet ik doen? Zo gaan de vissen dood, ik krijg op m’n kop!’

‘Hier!’ riep het meisje, dat op haar geroep was afgekomen.

Ze pakte de kom en vóór al het water eruit gelopen was, goot ze hem met de stekelbaarzen, de kikkervisjes, de guppen en de ene goudvis leeg... in de stenen kruik.

‘Kwek-kwak-kwok, wat mot dat?’ schrok Hein.

‘Help! Glup glip!’ jammerden allerlei stemmetjes door elkaar.

‘Glup glop, ga weg, au, duw niet zo, wat is ’t hier donker, waar zijn we?’

Het klok als een hol geschreeuw, maar het meisje en de hulp hoorden niets, want ze waren de kamer uit gelopen om het vreselijke ongeluk te gaan vertellen.

‘Wel, wel!’ riep Hein. ‘Je verdiende loon! Ik mocht niet bij jullie in de kom. Nou zijn jullie lekker bij mij in de kruik. Hahaha, kwek-kwek-kwek. Gezellig!’

Maar lang zouden ze het er niet hebben uitgehouden met z’n allen. Het was zo nauw en zo donker. Maar dat hoefde ook niet. Want toen de vader en de moeder van het ongeluk hoorden, besloten ze dat alle vissen dan maar in de vijver moesten.

Het meisje goot de kruik erin leeg.

Plets, sprong de goudvis. Plets, plets, plets, sprongen de stekelbaarzen en de kikkervisjes en de guppen in het water. En als laatste kwam Hein. Zjoem-plons!

‘Hééé!’ riep Bobbie. ‘De kikker!’

‘Ik heet geen Hee. Ik heet Hein,’ bromde het dier terwijl hij in de modder kroop.

En vanaf dat moment leefden ze met z’n allen gezellig bij elkaar. In de vijver.